

Schipperskind vertelt De avonturen van Wolletje en Pluisje



Auteur: Schipperskind
Anja van Doorn
Illustraties: Schipperskind
Coverontwerp: Schipperskind
ISBN:9789402151862
© Schipperskind



1.EEN HUIS VOOR STINKY



Het was somber, guur en koud.
De wind woei door het woud.
De regen kletterde kei hard neer.
Het was stormachtig herfstweer.

Maar gezellig in hun warme huisje
Zaten Wolletje en Pluisje.
Twee eekhoorntjes, dikke vrienden.
Die altijd samen lachten en grienden.

Ze zaten aan tafel lekker notensoep te eten
Toen de deur van huis werd opengesmeten.
De wind loeide en gierde hun kamertje door.
En blies alles omver, wat een bende , hoor.

Hoe kon dat zo opeens, hoe kwam dat nou?
Ze kregen vast geen visite in die kou.
Maar er stond wel iemand bij de deur.
En ze roken een vieze, vreemde geur.

Het was Stinky, het stinkdier.
Dat beest kon stinken voor vier.
Hij huilde dikke tranen van verdriet
Want zijn huisje was zo lek als een vergiet.

Hij had geen droge draad meer aan zijn lijf.
Van de kou werden zijn pootjes al stijf.
Hij moest zo verschrikkelijk huilen.
Want hij mocht bij niemand schuilen.

Zelfs niet bij die dikke meneer Beer.
Want daar was geen ruimte meer.
En ook niet bij de familie Muis
Want die hadden al zo'n klein huis.

Toen mocht hij schuilen in het huisje
Van de vriendjes Wolletje en Pluisje.
Maar ook dat werd bijna een ramp
Want Stinky had me daar een damp.

Pluisje en Wolletje hoestten en proestten.
Zo erg dat ze er van spugen moesten.
De deur kon ook al niet open
Want dan zou hun huisje ook vol lopen.

Ze moesten een oplossing verzinnen
Want het was niet te harden daar binnen.
Ze konden ook Stinky niet in de kou laten staan.
Maar zo kon het ook echt niet verder gaan.

Pluisje en Wolletje kleedden zich warm aan
Ze besloten samen op zoek te gaan.
Naar een huisje voor Stinky in nood.
Ze stapten de regen in die naar beneden goot.

Ze gingen eerst naar tante Agaath.
Die ooievaarsdame wist vast wel raad.
Maar zij zei : "Er staat nergens een huisje vrij".
"Niet veraf en ook niet dichtbij".



Toen gingen ze naar ome Kees.
Hij wist het vast wel, die pimpelmees.
Hij vloog altijd door het hele bos
En kletste er met iedereen op los.

Maar hij kon hun ook niet helpen
Om hun vriend z'n verdriet te stelpen.
Hij raadde hun meteen aan
Om naar de oude, wijze uil te gaan.

Die woonde hier een eind uit de buurt,
Maar hij had nog nooit iemand weggestuurd.
En zo begonnen Wolletje en Pluis
De lange tocht op zoek naar een huis.

Ze gingen de paden op en de lanen in
En hadden het reuze naar hun zin.
Ze klommen de grote heuvel op
En na een dag bereikten ze de top.

Nu moesten ze op zoek naar de oude eik.
“Daar staat hij”, riep Wolletje naar Pluisje, “Kijk”.
Maar was de oude, wijze uil wel thuis?
“Ik hoop het maar “, zuchtte die arme Pluis.



“Ik ben zo nat en zo heel erg moe,
Mijn voeten doen zeer en ik wil naar huis toe”.
Wolletje troostte haar vriendje Pluisje.
“We vinden vast wel gauw een mooi huisje.

Voor die arme Stinky, hun kameraad.
Toen klopten ze op de eik, heel kordaat.
“Wie haalt het in z’n hoofd om mij te storen”,
Kraste een stem. Bij wie zou die horen?

Natuurlijk bij die oude, wijze uil in de boom.
Die gestoord werd in een mooie droom.
“Meneer de Uil, mogen wij u wat vragen”, zei Pluis,
“Kunt u ons misschien helpen aan een huis”.

“Het is voor Stinky, het stinkdier.
Doe hem alstublieft een plezier.
Hij is zijn huis kwijtgeraakt
En daarom hebben wij deze reis gemaakt”.

De oude , wijze uil dacht heel diep na.
Hij zei:”Luister naar wat ik vertellen ga.
Een huis is er in het bos niet vrij,
Maar waarom bouw je er niet een nieuwe bij?”



“Je zoekt een boom met een dikke stam
En vraagt hulp aan Barend Bever bij de dam.
Die helpt je wel met het bouwen
En jullie kunnen helpen met het sjouwen”.

Dankbaar gingen Pluisje en Wolletje
Naar Barend Bever op een holletje.
Daar gekomen vertelden ze het hele verhaal.
En Barend ging hen helpen zonder gedraal.



Ze vonden een dikke boom op de goede plek.
En werkten met z'n drieën als een gek.
Toen het huisje helemaal klaar was
Gingen Pluis en Wolletje in looppas.

Terug naar hun huisje in het bos.
Heel blij zongen zij er lustig op los.
Thuisgekomen vertelden zij zonder omhaal
Aan Stinky het hele verhaal.

Met z'n drieën gingen ze naar het nieuwe huis.
Stinky en de eekhoorntjes Wolletje en Pluis.
Daar bij het huisje aan gekomen
Zag Stinky het huisje van zijn dromen.

Heel blij bedankte hij zijn goede vrienden,
Die alle eer echt wel verdienden.
Stinky woont nu nog in dat huisje.
Hij krijgt vaak bezoek van Wolletje en Pluisje.


